

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı dergi

66. Sayı Ağustos 2023

Mehmet Pektaş

Etiket Değiştirecek Eleman Aranıyor

Temizlik reyonundan bir ses yükseldi:

“Bakar mısınız?”

Onu yağların olduğu yerden gelen ses takip etti:

“Olinler ne tarafta?”

Aynı anda bebek bezlerinin arasından bir kadının sesi duyuldu:

“Birisi buraya bakabilir mi? Prima’nın iki numarasını bulamıyorum.”

Türk kahvesi arayan yaşlı bir çift söylene söylenen ortalıkta dolanıyordu. Koşturarak geçen üç çocuk kendilerine çarpınca erkek sendeledi. Kadın tutmasa düşüyordu:

“Nerden geldik şuraya yahu?” diyerek bastonunun çocukların arkasından salladı adam.

Yağ reyonundaki ses daha da yükseldi:

“Heyy kimse yok mu?”

Aradığı numarada bez bulamayan kadın da bastı yaygarayı:

“Ne biçim market burası! Kimse ilgilenmiyor. Bir görevli baksın artık buraya.”

O sırada kadının yanından geçen gençler:

“Boşuna uğraşma abla. İçecek dolapları da bomboş, biz başka yere gidiyoruz.” dediler.

İçeride tam bir kargaşa hâkimdi. Herkes yarım bekliyordu ama ilgilenen yoktu:

Aldıkları ürünlerin ücretlerini ödemek için sırada bekleyenler peş peşe:

“Kasa!” diye bağırmaya başlayınca ortalık iyice karıştı.

Bu sırada bisküvilerin arasından tüm sesleri bastıran bir ses duyuldu:

“Yeteer!”

Bir an için mazağa sessizliğe büründü. Herkes başını sesin geldiği tarafa çevirdi.

“Yeter” diye bağırın mağazanın en tecrübeli elemanı Samet’ten başkası değildi. Birkaç saniyeliliğine de olsa duraksayan kargaşa kaldığı yerden devam ederken Samet, elindeki fiyat etiketlerini yere çarptı. Daha alçak bir sesle:

“Yeter be yeter!” dedi.

Zaten ufak bir işarete bakan diğer elemanlar da ellerindeki etiketleri attılar.

Gizem:

“Bu böyle olmayacak gidip patronla görüşelim.” dedi.

Kırılan tırnaklarını dişleriyle düzeltmeye çalışan Emir:

“Ne duyuyoruz gidelim, konuşalım.” dedi.

Samet önde, diğer elemanlar arkada patronun kapısını çaldılar.

Tüm elemanlarını karşısında gören patron yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anladı. Sesi titreyerek:

“Hayırdır?” diye mırıldandı.

Samet burnundan soluyarak konuştu:

“Patron fiyat etiketi değiştirmekten anamız ağladı. Bu işe bir çare bul, mağazadaki diğer işleri yapamıyoruz.”

Bir an elemanların zam için kapılarını çaldığını düşünen patron ferahlamıştı. Rahat bir nefes aldı:

“Ne yapayım arkadaşlar, zammı ben mi yapıyorum? Günlük zam geliyor ürünlere. Mecburen etiketleri değiştiriyoruz.” dedi.

Gizem kamera görüntülerinin yansıdığı ekranı gösterdi:

“İyi de patron, başka işe bakamaz hale geldik. Tüm personel etiketle uğraşıyor. Kasaya bile yetişemiyoruz.”

Emir:

“Kasaya baksak, ürün yerleştirmeye yetişemiyoruz, ürünlere baksak, depo aksıyor.”

Eldeki personelle bu işi halletmeyi düşünen patronun ağzından:

“Bir saat erken...” lafı çıkmıştı ki yüzler bir anda asıldı.

Zaten canı burnunda olan Samet parladı:

“Ne bir saat erkeni patron! İstersen burada yatalım.”

Diğer personelin de Samet’in ağzına baktığını ve ortalığın gerileceğini anlayan patron zoraki bir gülümseme takıntı:

“Ne erkeni yahu! Kafa mı kaldı bende?” diyerek kendi kafasına ufaktan bir sille attı. “Mağazayı bir saat geç açalım. Bu sırada etiketleri değiştirirsiniz. Sonra da diğer işlere bakarsınız. Her gün her ürüne zam gelmiyor ya! Zam gelen ürünlerin fiyatlarını güncellersiniz olur biter.” dedi.

Bu fikir elemanların aklına tam olarak yatmasa da bunu en azından denemeye razı oldular.

Yeni sistem üç gün içerisinde iflas etmişti. Zamlar yağmur gibi yağıyor, tüm ürünlere günlük zam geliyordu. Elemanlar soluğu yine patronun odasında aldılar. Patron, elemanların zam için gelmediğini bildiğinden bu defa alttan almadı.

Öğle arası müşteri sayısının azaldığını biliyordu. Bu arada elemanlar dönüşümlü olarak yemeklerini yiyorlardı. 12:00 ile 13:00 arası mağazayı kapatmayı, bu arada etiketleri değiştirmeyi teklif etti. Yemeği ne zaman yiyeceğiz diyerek Samet’le birlikte birkaç kişi daha itiraz edecek oldu.

Patron:

“Herkes elini taşın altına koyacak. Burası hepimizin ekmek kapısı.” diyerek kestirip attı.

Elemanlar yeni çalışma saatlerine göre işlerinin başına döndüler. Öğle arası mağazayı kilitleyen personel, cama “Etiket değiştirmek üzere kapalıdır.” diye bir yazı asmayı da ihmal etmedi.

Zamların ardı arkası kesilmiyordu. Öğle arası mağazayı kapatmak da işe yaramamıştı. Patron da bunun sağlıklı bir çözüm olmadığını farkındaydı. Bu defa elemanları kendisi toplantıya çağırdı.

“Bu iş böyle olmayacak, bir kişi etikete baksın, diğerleri kendi işlerine devam etsin.” diyerek ayağa kalktı, elemanların etrafında bir tur attı:

“Var mı aranızda bu işe gönüllü? Sadece etiket işine bakacak. Başka iş yapmayacak. Etiket işi bitti mi evine gidebilir.” dedi.

Elemanlar birbirlerinin yüzüne bakarken patron elini Osman’ın omzuna koydu:

“Sen yapar mısın Osman?”

Osman hemen geri sıçradı:

“Valla en ağır işlere razıyım ama etiket yapmam. Hem ben evliyim, evde çor çocuk bekler.” dedi.

Patron bu defa elemanların arasında biraz safça olan Ümit’e yaklaştı:

“Ümitçiğim bu iş tam sana göre. Bu işin altından ancak senin gibi zeki bir insan kalkabilir. Bundan sonra senin işin etiket değiştirmek. Haydi, göreyim seni.” dedi.

Fiyatlar anlık değişmeye başlayınca Ümit de bu işe yetişemez oldu. Müşteriler ürün fiyatları ile kasadaki fiyatların farklı çıktığından yakınıyorlardı. Mağaza hakkında resmi makamlara peş peşe şikâyet yağıyordu.

Patron, hiç istemese de bu iş için yeni bir eleman almaya karar verdi. Mağazanın camına “Etiket değiştirecek eleman aranıyor.” diye bir yazı

astırdı, birkaç siteye de ilan koydurdu. İlanda ana hatlarıyla yapılacak işle ilgili bilgi verildi. İlan internete düşer düşmez, patronun telefonu çalmaya başladı. İşin çok kolay olduğunu düşünen genç yaşlı, kadın erkek pek çok kişi mağazada çalışmak istiyordu. Patron, ilk arayanlara tek tek işin zorluktan bahsetti. Birçoğuna usulünce “Bu iş senlik değil.” dedi. Çalışmak için çok ısrar eden birkaç kişi ile de görüştü. Bu iş için en hevesli olanlar bile birkaç saat içerisinde pes ediyordu.

Patron çareyi ilan koşullarını güncellemekte buldu. Etiket değiştirmek üzere ekonomi alanında yüksek lisans yapmış, en az 5 yıllık tecrübesi olan, çift yabancı dil bilen, askerlikle ilişkisi olmayan, seyahat engeli olmayan adaylar aranıyordu. İlandaki zor şartlara rağmen patronun kapısını her gün en az on kişi çalışıyordu. Aranan şartları sağladıkları hâlde, etiket değiştirme işine yetişen çıkmıyordu.

Artık umutlarını kaybedip kara kara düşündüğü bir sırada, mağazanın reklam işlerini yapan firmanın çalışanı Bilal patronun yanına çıktı geldi. Camdaki kampanya yazılarını sökmüş, bunların yerine birkaç ürünün yenilenen fiyatını yazmıştı. Patron dertleşeceği bir adam aradığından, Bilal’i hemen göndermedi, odasına çıkardı; çay kahve söyledi. Zamlara yetişemediklerinden, bir türlü aradığı elemanı bulamadığından bahsetti. Bilal de işyerinde huzursuzdu, işi bırakmayı düşünüyordu. Patronu dinleyince kafasındaki ışıklar peş peşe yandı.

“Aradığın eleman benim.” dedi.

Patronun gözleri parladı. Hemen orada anlaşılar. Bilal, işyerine dönmeye bile gerek görmedi. Eski patronunu telefonla arayıp işi bıraktığını söyledi. Telefonu kapatır kapatmaz da işyerine ait olan üzerindeki yelege çıkardı; marketin tişörtünü ve şapkasını giydi. Vakit kaybetmeden işe başladı.

Mağazada günler süren kargaşa Bilal’in çalışmaya başlamasıyla bir anda sona ermişti. Kimse artık etiketlerle kasadaki fiyatların farklı çıktığından şikâyet etmiyordu. Hem patron hem de diğer elemanlar hâlimden gayet memnundu.

Yerel seçimler için erkenden çalışmaya başlayan belediye başkanı esnaf ziyareti yaparken mağazaya gelmişti. Girdiği her reyonda şaşkınlığı bir kat daha artıyordu. Bilal’in yerleştirdiği etiketleri toplayarak mağazayı karış karış dolaştıktan sonra dili çözöldü:

“Bu mağazanın sahibi kim, neden bizi karşıla-

maya çıkmadı?” diyerek yanındakilere çıkıştı.

Yanındakilerden ses çıkmayınca hışım la patronun odasına daldı. Patron odasında bacak bacak üstüne atmış, bir taraftan kahvesini yudumlarken bir taraftan da kameralardan mağazayı izliyordu. Başkan mağazaya girdiği hâlde yerinden kalkmadığı gibi odasına girince de hiç istifini bozmadı.

Başkan:

“Sen misin lan bu mağazanın sahibi?” dedi.

Patron koltuğa arkasını iyice yerleştirip kahveyi hüpürdeterek cevap verdi:

“Benim n’olmuş?”

Başkan elindeki etiketleri sallayarak:

“Bunlar ne bunlar?” diye bağırdı.

Patron gayet rahat:

“Etiket...” dedi.

Başkan elleri titreyerek etiketleri okuyor, her okuduğu etiketi de yere çarpıyordu.

“Etiket olduğunu ben de biliyorum. Yoğurtların üzerindeki etikete bak. “Allah’ın dediği olur.” Bezlerin üzerindeki etiket, “Ne çıkarsa bahtına.” Yağların üzerinde “Dayan yüreğim dayan.” Tuvalet kâğıtlarının üzerinde “Civciv çıkacak kuş çıkacak” Suların üzerinde “Yağdır Mevla’m su” Çayların üzerinde “Bir bile soralım.” Şuna bak şuna balların üzerine ne yazdırmış “Bandıra bandıra ye beni.” Bakliyatın üzerindeki etikete ne demeli? “Maşallah” Kuruyemişlerin üzerinde “Ben bilmem eşim bilir.” Ya şu zımbırtıların üzerinde yazanlara ne demeli? Kutu kutu da sıralamışlar. Yok çilekli, yok tırtıklı. Çor çocuk görse bunu, ne der? Üstüne yazılanlara bak hele: “Sen dalgana bak”, “Takıl bana hayatını yaşa” “Azıcık ucundan versen” “Alayına değil kralına gider” Tövbe tövbe!”

Başkan elinde kalan etiketleri tövbe çekerek patronun önüne fırlatmıştı. Patron bir kahkaha patlattı:

“Ee ne yapalım bundan sonra böyle!” dedi.

★ Ramazan Demirtaş Zam Geliyor

Sevinelim yirmi küsur
Zam geliyor zam geliyor.
Çoğalıyor her gün kusur
Zam geliyor zam geliyor.

Bakın yükselen maaşa
Yollardaki kara taşa
Sofrada olmayan aş
Zam geliyor zam geliyor.

Dağ başına yağan kara
Yalın ayak çıkan tura
Altın döviz borsa kur’a
Zam geliyor zam geliyor.

Sıkıldıkça dar kemere
Eşekteki boş semere
Yakamızda kan emere
Zam geliyor zam geliyor.

Saçaklardan sarkan buza
Evlenmeyen erkek kıza
Erimeyen kaya tuza
Zam geliyor zam geliyor.

Kaçak kesim haram ete
Çöp koyduğum şu poşete
Yıldızlarda hürriyete
Zam geliyor zam geliyor